Noul Excentric Club

Publicațiune periodică. Apare Sâmbătă.

Titlul primelor 174 de volume:

97. Castelul indian
98. Faietorul de lemne
99. Prințesa dolarilor
100. Testamentul
101. Unde este căpitanul Kirkwood?
102. Prisonierul eschimoșilor.
103. Tabloul lui Tinsoretto.
104. Vulturii din Sierra Nevada.
105. Secureа de aur.
106. Lacul înghețat.
107. Copilul tribului.
108. Minunea.
109. Țara lui Robinson
110. Regina din Takurava
111. Pușcărișul d'in Nouă-Caledonie
112. In jungla australiană.
113. Sydney la Melbourne cu bicicleta
114. Războiu iepurilor.
115. Insula Fericiților
116. Steaua.
117. In Katia.
118. Sabia lui Napoleon.
119. Rebeliunea negrilor.
120. Spaima Congo-ului.
121. Secretul Catacombelor.
122. In țara Skipetarilor.
123. Studentul din Galați.
124. Cercetorul de stele.
125. Deșteptarea sanscritului
126. Dragostea de tigan.
127. Crima din pădure.
128. Un tânăr de 16 ani.
129. Contrabandistul Dunărei.
130. Misterul Morții.
131. Secretul Mumiei.
132. Sclavii din mină.
133. Pe străzile New-Yorkului.
134. Pământul sfânt.
135. Satul.
136. Misterul Morții.
137. Căutătorii din Lincoln.
138. Crima în Pilin.
139. Moartea lui Vanderstyft.
140. Crima din ziua independenței.
141. Dispariția doctorului Ieșyn.
142. Perlele.
143. Falsificatorii de mărci.
144. Casa Grozavă.
145. Misterul Fântânei.
146. Secretul tăinuirei de Ogden.
147. Mesagerul din Matka (partea I-a).
148. Mesagerul din Matka (partea II-a).
149. Omul cu nebă de piele.
150. O escrocherie [illegible]
151. Enigma Vilei Hale.
152. [illegible]
153. Cimitirul [illegible]
154. Moartea [illegible]
155. Banii [illegible]
156. Casa [illegible]
157. Marele [illegible]
158. Satul [illegible]
159. [illegible]
160. [illegible]
161. [illegible]
162. [illegible]
163. [illegible]
164. [illegible]
165. [illegible]
166. [illegible]
167. [illegible]
168. [illegible]
169. [illegible]
170. [illegible]
171. [illegible]
172. [illegible]
173. [illegible]
174. [illegible]

Noul volume în pregătire.

Editura „Excentric Club", Calea Griviței 24.
I. C. F. R. Atelierele C. F. R. 1928

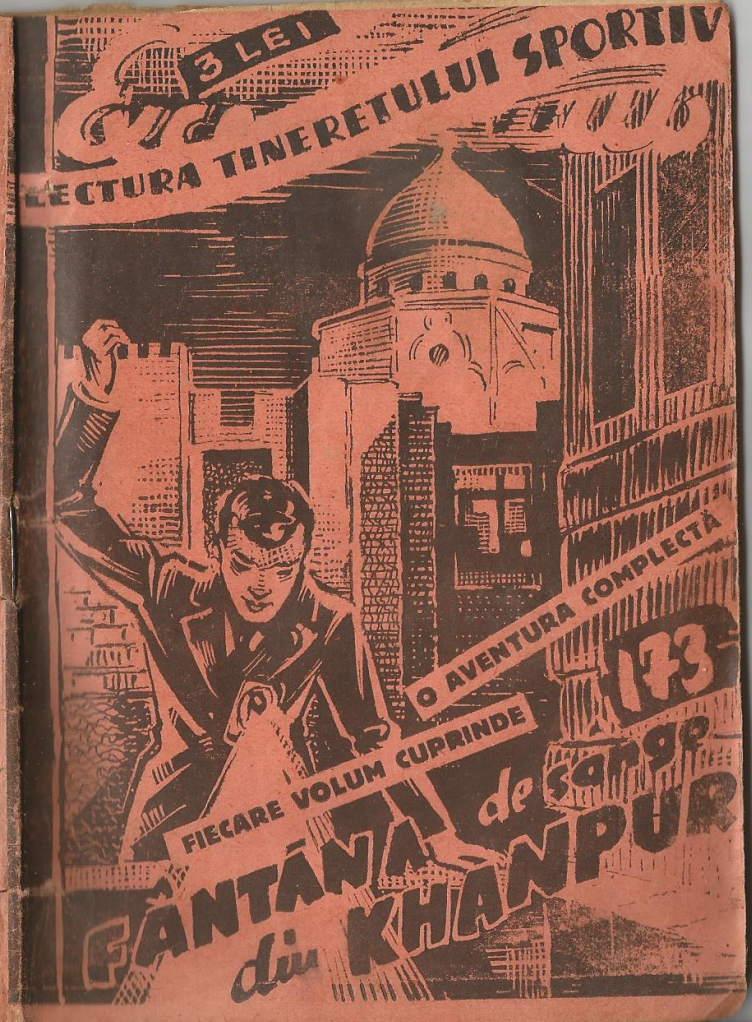

Arbore Zamfir

Fântâna de sânge din KHANPUR

de

WALTER GERUSHEIM

Prefaţa.

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul »Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

In afară de aceasta, Percy Stuart avea un dusman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuieze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S'a pus însă condiţiunea ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membri clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui.

Percy Stuart semnă condiţiunile, primind apoi dela mister William Spencer, preşedintele clubului, după rezolvirea primei însărcinări i se înmâna o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat altă scrisoare, conţinând cea de a doua misiune.

S'au succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de 73-a:

La 15 Iulie 1857, populaţia din Khampur s'au revoltat împotriva albilor de acolo, măcelărindu-i pe toţi. Fără nici o milă, au fost omorîte până şi femeile, precum şi copiii albilor. Soţia colonelului Adrien Hope se afla pe atunci la Khanpur, împreună cu altă femei albe, ea a fost aruncasă într'o fântână adâncă.

Mistress Hope purta legat la pieptul ei un document foarte important al familie. Percy Stuart este însărcinat să-şi procura acest document.

Excentric-Club.

I. Rebeliunea lui Nena Sahib.

Pentru a se edifica complect asupra noilei sale însărcinări, renumitul sportsman american Percy Stuart fu nevoit să studieze istoria indo-engleză şi anume evenimentele ce s'au produs în India, între anii 1857 şi 1858.

In anul 1857—1858, a isbucnit faimoasa rebeliune indiană, cu scopul isgonirii din India a englezilor, cari reuşiseră să acapereze cele mai bogate regiuni ale ţării.

Rebeliunea a fost condusă de un anume Nena Sahib, aparţinând unei caste nobile şi al cărui tată fusese otrăvit de un hindus, plătit anume de englezi. Nena Sahib se jurase să se răzbune împotriva tuturor englezilor aflători în India.

In timp ce-şi aduna partizanii din toate provinciile, Nena Sahib manifesta o prietenie prefăcută faţă de englezi. In baza unui raport, pe care comandamentul trupelor engleze din India l-a trimis la Londra şi în care se arăta devotamentul nobilului indian faţă de autorităţile engleze, Nena Sahib a fost numit colonel şi i s'a dat comanda unui regiment. Această distincţie o datora în deosebi generalului englez Hugh Wheeler, comandantul diviziei, cu care era în cele mai bune relaţii de prietenie. Dar în ziua de 1 Iunie 1857, Nena Sahib, care avea sub ordinele sale un regiment de soldaţi indigeni, s'a răsculat cu toţi oamenii săi împotriva soldaţilor şi coloniştilor englezi. Sub ordinele lui, luptau mii de indigeni.

Rebelii s'au îndreptat asupra oraşului Khanpur, pe care vroiau să-l ocupe. In drumul lor spre acest oraş, ei au măcelărit pe toţi ofiţerii generalului Wheeler. Acesta, văzând pericolul, a dat ordin tuturor europenilor să se refugieze în căzărmile soldaţilor, iar el a părăsit oraşul cu trupele lui deoarece se simţea prea slab pentru a înfrunta atacul rebelilor.

Planul generalului englez era să se îndrepte

spre un alt oraș, ocupat de rebeli, pentru a-i înfrânge și a-i isgoni de acolo.

Printre europenii cari s'au refugiat în cazărmile din Khanpur, din ordinul generalului, era și soția colonelului Adrian Hope. Soțul ei se afla cu trupele lui într'o altă localitate. El își lăsase soția la Khanpur, deoarece, acolo, o credea în mai multă siguranță. Tânăra și frumoasa femeie era însoțită de servitoarea ei, o copilandră hindusă, care își iubea nespus de mult stăpâna, precum și pe micul copil al acesteia.

Dar nenorociții europeni, care sperau că rebeliunea va fi repede reprimată, s'au înșelat amar.

La 7 Iunie, Nena Sahib a dat ordin trupelor lui să atace cazarma, în care se aflau baricadați europenii. Cazarma era apărată numai de trei sute de soldați.

Asediatorii au bombardat continuu clădirea cazărmii, făcând imposibilă aprovizionarea bieților refugiați. Din cauza foamei și a setei, mulți din aceștia au murit, iar alții s'au îmbolnăvit grav. Totuși, soldații englezi au apărat eroic cazarma, până în ziua de 15 Iulie.

In acea zi, Nena Sahib, care-și dădea seama că nu va putea cuceri așa de ușor această cazarmă, transformată într'o puternică fortăreață, a propus generalului Wheeler o capitulare mai demnă. El a asigurat pe generalul englez, că toți refugiații din cazarmă vro putea să părăsească orașul, fără ca să li se facă nici cel mai mic rău. Mai mult: a dat asigurări, că le va pune la dispoziție bărcile necesare, pentru ca să poată pleca spre orașul Allahabed.

Generalul Wheeler a făcut imprudența să dea crezare asigurărilor lui Nena Sahib. El a semnat convenția, trimisă de către acesta, printr'un curier.

In rândurile refugiaților, bucuria a fost foarte mare. Și, într'adevăr, au fost lăsați să părăsească nestingheriți cazarma. După aceasta, li s'a servit o masă bună, iar apoi au fost conduși pe țărmul fluviului Gange, unde se aflau bărcile.

Mai erau însă acolo două companii de soldați indigeni, înșiruiți pe țărm. Unitățile acestea, după cum își închipuiau bieții europeni, erau aduse anume, pentru a le da cuvenitele onoruri.

Intr'una din bărci s'a instalatt și Cecilie Hope,

împreună cu micul ei Edward și cu servitoarea hindusă.

— Sunt fericită că mi voiu revedea soțul! spunea ea servitoarei. Nu-ți poți închipui, Talette, cât de fericită sunt!«

Tânăra hindusă, ținând copilul strâns la pieptul ei, i-a răspuns:

— Da, domnișorul Edward va avea din nou lapte și cozonac și nu va mai suferi de sete!

In cele din urmă, s'a dat drumul bărcilor, spre mijlocul fluviului.

Dar, după câteva minute, a apărut Nena Sahib, înfipt în șeaua calului său alb. El a făcut numai un semn, fluturând în aer o năfrămă roșie. In momentul următor, soldații indigeni de pe mal au deschis un violent foc de arme asupra europenilor din bărci.

Scena care a urmat e de nedescris. Englezii și-au dat seama că sunt trădați, dar nu se mai puteau salva. Bărbați, femei și copii, au fost împușcați în massă. Alții au murit înecați, căci, sărind în apă, nu știau să înoate, iar multe din bărci au luat foc.

Câțiva din refugiați, cari au reușit să se înapoieze înnot până la țărm, au fost prinși de soldați și transportați în piața din mijlocul orașului Khanpur. Aici, bărbații au fost imediat împușcați. Femeile și copii cari reușiseră să se salveze înnot au avut o soartă și mai crudă.

Printre aceste din urme persoane, se afla și Cecilie Hope, care reușise să se salveze. Barca în care fusese ea, se scufundase. Biata femeie era ca înebunită de durere, deoarece nu știa dacă micul Edward și servitoarea sa Talette au scăpat sau nu cu viața.

Dar Ceciliei nu i-a fost dat să aibă prea mult de suferit.

Femeile și copiii au fost transportați într'o curte mare, împrejmuită cu ziduri înalte. A doua zi dimineața, soldații rebeli au primit ordinul să tragă asupra femeilor și copiilor.

Numai câteva femei au scăpat cu răni ușoare, între cari și soția colonelului Hope.

Nena Sahib a dat ordin ca femeile și copiii răniți să fie transportați la o fântână din mijlocul

unei curții, înconjurată cu ziduri de marmoră. Toți au fost aruncați înăuntru, de vii. Până astăzi, fântâna aceasta își păstrează numele de »Fântâna sângelui«, în amintirea celei mai lașe crime din istoria indo- engleză.

Cecilie Hope și-a găsit și ea moartea în »Fântâna sângelui«. Dar copilul ei a fost salvat.

Tânăra și devotata hindusă a înotat cu copilul în brațe, până la celălalt mal al fluviului. De acolo, s'a refugiat în comuna ei natală.

Colonelul Adrian Hope, care se îndreptase cu un detașament de arme mixte spre orașul Khanpur, pentru a răzbuna pe europenii măcelăriți, și-a regăsit copilul. El și-a trimis fiul, însoțit de tânăra hindusă în Europa. Pe vapor însă, Taletta a încetat din viață, din cauza unei vechi răni, de pe timpul măcelului. Astfel, copilul a ajuns singur la Londra.

Aci, el a fost crescut de un frate mai în vârstă al colonelului Hope, împreună cu ceilalți copii ai unchiului său.

Dar nici colonelului Hope nu i-a mai fost hărăzit să-și vadă copilul, deoarece a căzut în luptele pentru recucerirea orașului Khanpur.

Când Edward a ajuns la majorat, n'a putut intra în posesiunea averii lăsate, deoarece unchiul său, un bătrân zgârcit, susținea că el nu este fiul colonelului, ci al hindusei Talette. Bătrânul avar pretindea că adevăratul Edward ar fi fost omorît de un glonț și că Talette l-a înlocuit cu un alt copil, al unei femei europene, măcelărită tot cu prilejul rebeliunii. De asemenea, mai susținea că fratele său nu și-a văzut copilul timp de doi ani și jumătate, așa că a putut fi ușor înșelat.

Fiul colonelului erou a dus o viață modestă de profesor. Și-a urmărit toată viața drepturile, dar fără nici un rezultat. La moartea sa, el a rugat pe prieteni să continue acțiunea aceasta, pentru ca măcar unicul său fiu, nepotul colonelului Hope, să-și poată obține drepturile.

Or, tocmai însărcinarea aceasta o primise Percy Stuart din partea clubului Excentric. Trebuia să dovedească drepturile nepotului eroului asupra imensei averi a familiei Hope. Această avere era acum în mâinile nepoților direcți ai fratelui colonelului.

Clubul Excentric încunoştinţase pe Percy Stuart că Cecilie Hope a purtat legat la piept un document, în care se arătau drepturile fiului ei Edward asupra moştenirii.

Clubul Excentric, al cărui membru fusese colonelul Hope, luase hotărîrea să ocrotească pe nepotul acestuia, însărcinând pe Percy Stuart să procure documentul.

Tânărul sportsman american îşi dădea perfect seama de piedicile enorme ce-i stau în cale, dar se hotărî să intre imediat în acţiune, pentru a veni în ajutorul fiului unui erou, chiar cu riscul vieţii sale.

II. La Khanpur.

Ajungând la Khanpur, Percy Stuart descinse la un elegant hotel europ. După ce-şi schimbă costumul, Percy făcu o plimbare prin oraş, care era capitala principatului Audh.

Tânărul american întâlni o mulţime de europeni, în cea mai mare parte comercianţi sau funcţionari englezi. In general însă, oraşul îşi păstra caracterul de vechiu aşezământ indian.

In cele din urmă, Percy ajunse în piaţa principală a oraşului, numită Bibi Ghar. Aci, el văzu pe-

reții de marmoră, care înconjurau »Fântâna sângelui«, în care se aflau rămășițele pământești ale femeilor și copiilor măcelăriți de rebeli. Generalul Haverlock, care recucerise orașul, dăduse ordin să se așeze o lespede de marmoră, care să acopere pe vecie fântâna. Pe această placă, erau săpate cuvintele: »In memoria victimelor«.

Percy Stuart se rezemă gânditor de unul din pereții fântânii. Un bătrân indian, cu barba albă, se apropie de el.

—Domnul are nevoie de o călăuză, care să-i arate orașul? întrebă el.

— Mulțumesc, dar am văzut orașul! răspunse Percy Stuart. Dacă însă îmi vei putea răspunde la unele întrebări, referitoare la această fântână ciudată, atunci te voiu răsplăti.

— Domnul poate să întrebe, răspunse bătrânul, așezându-se cu mâinile încrucișate lângă Percy Stuart.

— E adevărat că în fundul fântânii acesteia au

fost aruncate victimele lui Nena Sahib? După înfrângerea rebelilor, cadavrele n'au fost transportate în altă parte?

— Nu! răspunse bătrânul. Cadavrele mai sunt încă în fundul acestei fântâni, care a secat însă de mulți ani.

— Și nici n'au fost acoperite cu pământ aceste cadavre?

— Nu! Generalul Haverlock a dat ordinul să se așeze această placă de marmoră, drept lespede pe mormântul victimelor nevinovate.

— Lucrul acesta s'a întâmplat de aproape trei sferturi de veac! spuse Percy gânditor. Nimeni n'a mai ridicat lespedea de atunci?

— Nimeni, domnule! afirmă bătrânul, foarte hotărît. Nimeni nu are voie să se atingă de locul acesta sfânt, căci altfel este sever pedepsit.

— Câți ani ai, bătrâne?

— Am împlinit 95 de ani.

masă.

— Vasăzică erai în vârsta de 15 ani, când a isbucnit rebeliunea împotriva englezilor. Te găseai atunci la Khanpur?

— Da, domnule, am fost martorul grozăviilor întâmplate. Deşi eram prea tânăr, totuşi fusesem recrutat în armata lui Nena Sahib şi trebuia să execut ordinele.

— Ah, vasăzică ai făcut parte din rândurile rebelilor?

Percy se uită cercetător la bătrânul hindus. Apoi, continuă:

— Ascultă, dacă aş şti că eşti discret şi cinstit, ţi-aş spune o chestiune, de pe urma căreia ai putea să câştigi o frumoasă sumă de bani.

— Puteţi avea toată încrederea în mine! Vreau să câştig şi voiu face tot ce-mi veţi cere.

— Spune-mi mai întâiu cum te numeşti?

— Mă numesc Sarri. Locuiesc la fiul meu, care e fierar.

— Foarte bine! spuse Percy. Află că printre victimele din fântână se afla şi soţia colonelului Hope!

Bătrânul se dădu speriat înapoi, de parcă ar fi vrut să fugă.

— Numele acesta te-a speriat? Îţi reaminteşte poate unele întâmplări neplăcute?

— Da, domnule, da! Trimite-mă mai bine în iad, sau loveşte-mă cu piciorul, căci eu am fost acela care, din ordinul lui Nena, am aruncat în fântână pe biata femeie!

— Nenorocitule! Tu ai făcut lucrul acesta?

— Trebuia să execut ordinul! Oh, nu voiu uita niciodată disperarea tinerei şi frumoasei femei, cu bucle blonde, care mă implora, cu lacrimi în ochi, ca să-i cruţ viaţa, spunându-mi că soţul ei e colonelul Adrien Hope, care mă va răsplăti regeşte.

Buda mi-e martor că am vrut s'o cruţi. Dar Nena Sahib era de faţă, aşa încât am fost nevoit să arunc în fântână pe biata femeie. Drept răsplată,

Nena Sahib mi-e dat câteva monede de aur. Am aruncat însă banii aceştia în fluviu, căci îmi ardeau mâinile.

— Primeşte aici o monedă de aur, care te va îngrozi mai puţin! îi spuse Percy. Vei primi de zece ori mai mult, împreună cu fiul tău, dacă la noapte veţi executa un ordin al meu!

— Şi despre ce fel de ordin e vorba, domnule?

Tânărul american se apropie de bătrân şi-i şopti:

— In noaptea aceasta, veţi ridica lespedea de marmoră şi-mi veţi ajuta să mă scobor în fântână.

— Nu se poate, domnule! strigă bătrânul, îngrozit. Vrei să profanezi liniştea morţilor?

— Trebuie să-mi dau drumul în fântână, ca să găsesc neapărat ce a mai rămas din corpul Cecilei Hope. Vorbeşte cu fiul tău şi hotăreşte-te, dacă vrei să câştigi un săculeţ cu monede de aur.

— Bine, voiu vorbi cu el! răspunse bătrânul.

— Te aştept la hotel, ca să-mi aduci răspunsul!

Percy scrise pe un bilet numele hotelului. Apoi, se adresă din nou bătrânului:

— Te aştept şi sper că n'ai să întârzii!

— Nu, domnule, nu voiu întârzia!

In timp ce tânărul american traversa piaţa Bibi Ghar, bătrânul indian rămase lângă fântână, privind nedumerit biletul care indica adresa hotelului lui Percy Stuart.

Apoi, bătrânul se îndreptă spre casă. După vreo zece minute, el ajunse în faţa unei case sărăcăcioase, de pe malul Gangelin. La parterul casei, se afla un atelier de fierărie. Fiul bătrânului, în vârsta înaintată şi el, lucra în atelier. Fără să-şi ridice capul, el salută pe tatăl său, care intrase înăuntru.

— Trebuie să-ţi vorbesc! îi spuse bătrânul. Lasă lucrul la o parte, căci nu-ţi poate aduce un câştig mai frumos, decât acela pe care-l putem obţine în seara aceasta!

Dar, mai întâiu, chiamă pe Gadulla, soţia ta, ca să ia parte şi ea la consfătuirea noastră. E o femeie deşteaptă şi ne va putea fi de folos.

După ce veni și Gadulla, o hindusă bătrână și urâtă, cei trei se retraseră în casă. Aci, femeia întrebă pe socrul ei:

— Ce s'a întâmplat, tată? Văd că te frământă ceva!

— Priviți ce am câștigat eu! răspunse bătrânul, scoțându-și din buzunar moneda de aur, pe care i-o dăduse Percy Stuart. Vom putea câștiga de zece ori mai mult, dacă vom face cecace ne cere străinul bogat, care mi-a dat această monedă.

Bătrâna se uită râvnitoare la piesa de aur.

— Ce mai întrebare! Veți face tot ce vă cere străinul!

— Vezi însă că ne cere un lucru, de pe urmele căruia am putea înfunda pușcăria. Vrea să-i ajutăm să ridice placa de marmoră, care acoperă «Fântâna sângelui«, din piața Bibi Ghar.

— Și în ce scop ne cere lucrul acesta? întrebă Urah, fiul bătrânului.

— Vrea să se scoboare în fântână, până la fundul ei,

Fierarul și soția sa se uitară nedumeriți la Sarri.

— Dar ce vrea să facă în fântână? întrebă curioasă femeia.

— Mi-a spus că ar vrea să vadă cadavrul soției colonelului Hope și nimic altceva!

Femeia isbucni în hohote de râs.

— Și l-ai crezut? Nu te lăsa tras pe sfoară de străinul acesta! El caută cu totul altceva!

— Și ce anume, Gadulla?

Femeia se așeză pe un scaun și-i răspunse.

— El caută comori: lanțuri de aur, pietre scumpe și perle. Hei, tu Urah, neghiobule, de câte ori nu ți-am spus eu că în fânftâna aceasta se află mari comori? Europencele care au fost aruncată acolo, purtau, de sigur, asupra lor, toate bijuteriile. N'a fost planul meu, de multă vreme, ca să căutăm în fundul fântânii? Ne-am fi putut îmbogăți foarte ușor. Dar voi, bărbații, nu sunteți decât niște fricoși! Da-

că ați avea un pic de curaj, ați ști ce trebuie să faceți în noaptea aceasta!

Cuvintele femeii avură o influență puternică asupra bătrânului.

— Da, ai dreptate! După cât îmi aduc aminte, femeile care au fost aruncate în fântână aveau bijuterii scumpe asupra lor. Eram atunci în plină rebeliune, așa că nimeni nu se gândea să le ia bijuteriile. Dar cum să facem acum, ca să stricăm planul străinului?

Femeia dădu soluția.

Ușa camerei fu închisă, iar convorbirea continuă în bucătărie.

Hotărîrile luate puteau fi fatale lui Percy Stuart.

III. Spre moarte.

Pe înserate, când Percy Stuart se pregătea să se ducă în restaurantul hotelului, un chelner îl înștiință că un indian foarte bătrân vrea să-i vorbească.

Era Sarri, care fu primit de Percy în holul hotelului.

— Ne-am hotărît, stăpâne! șopti el. Suntem la ordinele d-tale! Fiul meu Urah, soția sa Gadulla și cu mine te vom aștepta la miezul nopții, în piața Bibi Ghar.

— Dar dece vine şi femeia? Despre ea n'a fost vorba.

— Ni-e teamă, că numai eu şi cu fiul meu nu vom putea ridica placa de marmoră. Femeia e voinică şi ne poate da un bun ajutor.

— Să aduceţi şi sculele necesare!

— Da, le-am şi pregătit.

— Eu voi aduce o scară de frânghie şi o lampă electrică, adăugă Percy, tot pe şoptite.

— Să fiţi punctuali! La orele 11 fără un sfert să fiţi în piaţă, căci la orele 12 vreau să mă scobor în fântână. La revedere!

Bătrânul se retrase, iar Percy intră în sala restaurantului, unde-şi comandă o masă copioasă. Apoi, se duse în sala de lectură, unde rămase până seara târziu. Pe la orele 11, el se urcă în camera sa, unde-şi îmbrăcă paltonul. Intr'un buzunar, îşi luă o scară specială, făcută din fire fine şi puternice de mătase, precum şi o lampă electrică. După ce-şi mai examină şi revolverul, încărcat cu şase gloanţe, pe

care şi-l băgă în buzunarul hainei, Percy părăsi hotelul.

Intr'o jumătate de oră, el ajunse în piaţă. La câţiva metri de fântână, fu întâmpinat de trei siluete, cari apărură de după un boschet. Era bătrânul Sarri, fierarul Urah şi soţia acestuia.

Urah adusese un drug mare de fier, iar soţia sa avea un coş, în care se aflau probabil uneltele necesare.

După ce Sarri salută tăcut pe Percy Stuart, se îndreptară cu toţii spre fântână.

— Să nu pierdem mult timp, le spuse tânărul american. Scoateţi repede placa de marmoră. Sper că nu ne va surprinde poliţia!

Cei trei indieni se puseră imediat pe lucru. Cu multă greutate, placa de marmoră fu deslocată şi apoi ridicată puţin, pentru ca Urah să poată băga sub ea drugul său de fier. Incordându-şi forţele, ei reuşiră să ridice placa în sus. Intre timp, Percy Stuart făcuse de pază.

— Am scos capacul! anunţă Sarri. Te poţi scobori în fântână, stăpâne.

— Foarte bine, sunt mulţumit de voi! Iată recompensa voastră: două săculeţe cu piese de aur!

Femeia luă banii, ascunzându-i repede în buzunarul rochiei sale.

Percy îşi desfăcu scara de fire de mătase, o agăţă de un cârlig şi o lăsă în jos. Auzi cum mica bilă de plumb a capătului de jos al scării se loveşte de fundul fântânei secate. Însemna că scara avea lungimea necesară.

După aceasta, Percy se adresă indienilor:

— Voi să mă aşteptaţi aici, căci după ce voiu ieşi din fântână, va trebui să aşezaţi la loc placa de marmoră!

Spundând aceasta, tânărul american îşi dădu drumul, foarte precaut, pe scara de mătase. La început, mai zări figurile celor trei persoane de sus, cari priveau prin deschizătura fântânii. Apoi însă, se făcu întuneric. El îşi aprinse lampa electrică.

Ajuns în fundul fântânei, Percy dădu de un morman de oase albe, precum şi de câteva cadavre, cari nu erau complect putrezite.

Percy Stuart nu ştia ce e frica. Totuşi, la gândul că e singurul om care după treizeci de ani se află în scorbura aceasta, plină de rămăşiţe omeneşti, un fior rece îi trecu prin şira spinării.

Dar tânărul american îşi recăpătă repede prezenţa de spirit şi începu să caute cadavrul Cecilei Hope. Bătrânul Sarri îi spusese că soţia colonelului avea părul blond şi buclat. Percy ştia că părul rezistă cel mai mult, chiar şi peste o sută de ani. Multe din craniile din fondul fântânii mai păstrau, într'adevăr, firele, păr. Nicăeri însă, nu se zărea părul blond şi frumos al Cecilei Hope.

Tânărul american îşi dădea seama că nu poate rămâne prea mult în fundul fântânei, de oarece mirezmele erau insuportabile. El simţea că se asfixiază.

Deşi nu descoperise cadavrul pe care-l căuta, Percy începu să urce înapoi scara. Dar abia se mai putea ţine, căci îi slăbiseră puterile.

In câteva minute va ajunge la aer liber!

Dar Percy se miră că nu mai pătrund razele lunii. Lucrul acesta îi părea foarte ciudat.

Deodată, se lovi cu capul de un corp tare. Percy își aprinse lampa electrică și o ridică în sus, pentru a vedea piedica.

In momentul următor, el scoase un strigăt de groază. Placa de marmoră fusese pusă la loc. Era deci îngropat de viu.

IV. In culmea disperării.

Câteva clipe, Percy rămase nemișcat. Simțea că e pierdut. După ce-și mai reveni puțin, se întrebă care ar putea fi explicația celor comise de indieni. Au făcut-o din fanatism religios, sau poate din dușmănia față de englezi, care continua să rămână înrădăcinată în sufletul indigenilor? Percy nu bănuia însă că adevăratul motiv era lăcomia indienilor.

Dându-și seama că îi vor fi imposibil să iasă din fântână, deoarece nu putea să ridice lespedea grea de marmoră, tânărului american își apuse:

»Se vede că cea de 173-a însărcinare mi-a fost fatală. Am învins cu mulți adversari și am înfrânt multe piedici, dar de data aceasta nu mai văd nici o scăpare!«

Neavând încotro, Percy se coborî din nou în fântână. Ceasul său indica ora 6 dimineața. Cuprins de disperare, Percy înfruntă mirosul pestilențial din fundul fântânii. El ajunse în fața unui nou morman de oase. Printre ele, se aflau și câteva cadavre, cari nu putreziseră complect. Animat de o presimțire, tânărul american dădu la o parte oasele și cadavrele, cu mâinile tremurânde.

Simțea că se înăbușe. Dar după ce reuș să ridice o bună parte din aceste resturi omenești, el simți un curent de aer curat. Dând la o parte ultimul cadavru, Percy scoase un strigăt de surprindere. Se văzu în fața unui gang strâmt, săpat în piatră, care cobora tot mai jos, în pământ. La lumina lămpii sale electrice, Percy porni dealungul gangului. Deodată, el se împiedică de un corp. Îndreptându-și lampa electrică în jos, Percy văzu cadavrul aproape intact al unei femei, care avea părul blond și buclat. La început, lui Percy nici nu-i venea să creadă că întâmplarea făcuse să găsească rămășițele pământești ale Ceciliei Hopef

La pieptul ei, tânărul american găsi documentul, pe care i-l ceruse clubul Excentric. Se afla într'o cutiuță subțire de metal, legată la pieptul cadavrului.

Percy luă documentul și-și continuă drumul dealungul gangului, presimțind că va reuși să se salveze. Și, într'adevăr, după câțiva zeci de metri, gangul începu să se lumineze. Înaintând și mai mult, Percy auzi un sgomot de apă. Peste alte câteva minute, el ajunse, printr'o deschizătură secretă, pe țărmul Gangelui.

Gangul aceste subteran, avea de sigur, o vechime de trei sferturi de veac, dar nimeni nu știuse de el. Nici chiar Nena Sahib.

Percy se duse într'un suflet la hotelul său, unde se odihni douăzeci și patru de ore. Apoi, făcu o vizită guvernatorului, căruia îi povesti cele întâmplate.

In chiar dimineața celei de a doua zile, polițiștii englezi arestară pe bătrânul Sarri, pe fiul său Urah și pe soția acestuia. Cei trei inși se pregătiseră ca, în noaptea aceia chiar, să exploreze fundul fântânii.

Toți trei fură condamnați.

Percy anunță clubului Excentric rezultatul însărcinării sale, iar peste două zile el primi telegrafic

cea de 174-a însărcinare.

Percy Stuart va porni imediat în căutarea fiicei unui general francez, care a fost răpită de un prinț indian. Tânăra fată a dispărut împreună cu logodnicul ei, fără ca să li se poată da de urme. Percy trebuie să clarifice soarta lor.

»Clubul-Excentric.«

Reproducerea interzisă. Toate drepturile rezervate
Volumele nu pot fi folosite de către bibliotecile de împrumut.

Redactor responsabil: AL. VARVARA